

AZ ÉRTÉKCSÖKKENÉS FÉLELMETES GRAFIKONJA

A centrum derűje 3.

Régen tudom, ezért megosztom mindenivel azt a nyilvánvaló tény, hogy a legnagyobb bűn: maga a bűn elkövetése. Nem ráml kéne nehezíteni, ha ez a kijelentés furcsán érkezik meg a tudatba, ugyanis a bűn maga is egy furcsa jelenség, tulajdonképpen önmagában nincs is, mivel csupán egyféléképpen tapasztalható: végzetesen növekedő természete szinte követelhetetlen következményeket hoz létre, és talán e rákszerű burjánzásnak köszönhető, hogy végül önmagát is elpusztítja — nemzójével együtt — szűnhet meg csupán.

BALASKÓ JENŐ

Elgondolkodhatunk e természeti jelenség társadalmi párhuzamain: a szinte minden vallásba, filozófiába és politikai koncepciókba beemelhető jessztó modellen.

A bűn pillanatokon belül megszorozza önmagát, tehát a bűnelkövető nemcsak a saját bűnét követi el, hanem az abból eredő kiszámíthatatlan következményeket is: egyből kettő lesz, kettőből négy, négyből tizenhat, tizenhatból kétszázötvenhat és így tovább a követelhetlenségig. Fontos: a növekedés mindig értékcsökkenéssel jár együtt: talán itt kellene a bűn filozófiai és lélektani pitiségére rájőnnünk, a szinte kezelhetetlen silányságra, ami csupán a győzelem pillanata előtt omlik össze, mint a rákos terjeszkedés: amikor teljesen birtokba vette a testet, akkor azzal együtt elpusztul.

Ha Marx Károlynál kezdjük (régibbről is kezdhethetnénk, de innen valamivel érthetőbb minden), akkor egy értékes sejtet fogadhatunk figyelmünk és bizalmunk immunrendszerébe; de a jószág lineáris jámborsága már rég veszélybe került Leninél, bár hajlandók vagyunk elhinni, hogy ő maga sem tudta, mit csinál, és mint jóindulatú daganat eszkalálódott bele Sztálin végérvényesen elrákosodott örömeibe, ráadásul erején felüli ingyen erőt kapva a Hitler-féle ellen-szérumtól.

RÁKOSÍTÓL A BŐRLELKŰ SAJTÓIG

Ha megfigyeljük az értékcsökkenést, félelmetes grafikonját láthatjuk az emberi nagyság ellenszólamaként felerősödő szemétségek, bűnök; a rovarfényes különök és rovársötét belsőknek ugyanakkor minőségében megállíthatatlanul csökkenő, pusztulásba torkolló örvénylésének: Lenin, ha kettéágazott Sztálinra és Hitlerre, akkor ez a kettő érthetővé válik, és az is, hogy az utóbbi pusztulása csak felgyorsította az előbbi burjánzását: az eszelős osztódás érzékelhetetlen színtelenségében ontotta az emberiség nyakára a szoc-kom minidiktátorokat, a szoc-kom társadalmak élére és vérebe. De messze még a beteljesülés!

A mellékdaganat, bizonyos Mao elnök elment a legszelebbre, ahonnan végítéletként számtalan vietkong nyüzsgött elő, majd a Pol Pot-féle vörös khmerek örvénylettek elő, és mint a vörösből a fehér: a legtermészetesebb gennyként fakadtak ki Kambodzsa testén, ahol már emberfejek csüngtek skalpként a vöröscsillagot viselő végények derékszíjáról, felakadt tekinteteket külvé a megvilágosodott jövőbe.

Itt történt a minőségi ugrás — ez se kisebb, mint Mao nagy ugrása *valamibe* —, mégpedig a legszélsőbb terrortól a legkéklőbb *liberálba*, valamiféle overális szabadságba. Ugyanis a korlátlan szabadság meghirdetésével lehet a legnagyobb ellenör-

kusabb jelen idejű szemlélet következményei: a magyaron rajta felejtődik a *fasiszta nép* bélyege, lévén, hogy az újfajta technokrata szemlélet nem emlékezik sem Trianonra, sem a második viágháborús szereplésünket kiváltó egyéb körülményekre.

Mi, liberál-overalok úgy tudjuk: minden előre meg vagy írva, mégpedig a mi számunk mélye szerint, és ettől a végítéletől számít minden — *visszafelé*. Tehát mindent visszafelé történetünk, így aztán pontosan tudjuk, mi fog *előrefelé* történni.

A MAGTÖRÉS TECHNIKÁJA

Ha valakinek több esze volna, mint nekünk — pártszerűen, magunk között el kell ismerni, hogy ez előfordulhat —, immár nagyon egyszerű dolgnak van vele szemben: egyszerűen nem veszünk róla tudomást, agyonhallgatjuk. Ha például elloptuk az utolsó lovat is — mint a következőkben látni fogjuk —, panaszt se tud tenni, hiszen csupán a vasárnap déli krónika utáni publicisztikáinkban akár azt is kihirdethetjük róla, hogy nem is volt lova, hiszen bolond gyalogos — illetve valamiféle nemzeti —, és ha sokat rugdalózik, úgy járhat, mint alelnökük, bizonyos Csurka, akitől szinte már minden védekezési módot elragadtunk. (Lásd a későbbi fejezeteket: *Lóvásár vagy lovasroham?* címmel.)

Csurka helyett Debreczeni úr társalag majd a néppel: a lombikbéli-szakértő vasárnap reggeli műanyag KISZ-tanodájában.

Debreczenit mi is szívesen hallgatjuk, hiszen igaz jótanuló ő, tovább már nem is fokozható.

Ennyit egy liberál-overalós monológjából.

Az agyonhallgatás bizonyítására pedig lelejtjük egyik legjobb példánkat — minőségesebb is! —: *Bencsik András*nak a lap hasábjain megjelent írását, melynek címe: *A kemény mag feltörésének művészete*. Ezt az agyonhallgatást törnénk fel azon igyekezetünk által, hogy kitűnő megállapításait gyakran fogjuk idézni a közeljövőben. Kezdjük rögtön az elloptott lova megkeresésével. Bencsik András segítségével megtudhatjuk, hogy ez miért lehetetlen jelen állapotainkat figyelembe véve: „A Római Klub 1972-es híres jelentése világosan közölte, hogy a kapitalizmust nem a szocializmus követi, hanem az információs társadalom: a mikroelektronika páratlan erejű robbanásával. Igazából ez vette szét a szovjet birodalmat... Csak idő kérdése, hogy a puskagolyó látni és gondolkodni tudjon. Ilyen fegyverek elől ember már nem menekülhet el. De nemcsak az fegyver veszélyben, akit a fegyver csöve megcéloz, az is, aki a képernyő előtt ül. A világlelvezítés nemcsak a legszebb, de a legszörnyűbb vízió képét vetíti elénk. Van matematikai esély arra, hogy a multinacionális szervezethez egy magasabb fokán a szatellit-adók egy világméretű propaganda eszközeivé váljanak. A technikai háttér megvan hozzá, a szoktatás és a készletet már elkezdődött, de még hiányoznak a biztonságos feltételek a szándék megvalósításához. Ez azonban ma már csak idő, és nem pénz kérdése. *Ami lehetséges, az valamilyen formában be is szokott következni*. Ahogy or-

szágon belül a demokrácia még egyszer sem volt képes védekezni a jól megszervezett és megtervezett erőszakos hatalomszerzés ellen, féltő, hogy ugyanez világméretben is igaz.

A kemény mag a bolsevik módszerű hatalom szerzéséhez tehát megkezdte a kor leghatásosabb fegyverének, a *tömegkommunikáció*nak a megszerzését. Első lépés sikerrel. A Híradó és A Hét bekebelezése látszólag teljessé tette ezt a folyamatot. (Megjegyezzük: azóta már a Panorámát is bekerítették. Nem lazálnak a kis khmerek! B. J.)

Csak látszólag, mert ez a behatolási módszer nem számol, nem számolhat a tömegekkel. A tömeg a bolsevik szemében eszköz, egyformán cél és áldozat. Bármire befolyásolható elem, amelyet rendkívül fegyverezett és célretörő módszerekkel kézben lehet tartani.

Nos, mit tetszünk ehhez szólni, *Orwell-overalós* liberál túl-reálók? Akinek csak jelen ideje van, az bizony síkidomszerűen láthatja csak a világot, (ezért számol vele olyan könnyen!), és ezért legnagyobb ellenfele a *történetben történő* gondolkodás, mert ennek a módnak térlátása van, többdimenziós és transzcendens irányultságú és — kiszámíthatatlan! A kiszámítható túl-reálók születten maguk is ilyenek, de sziszifuszi erőszakossággal befegyverezik magukat egy célra (a hatalomszerzetnek ilyen a természete), ami aztán bennük meg is történik — visszafele. És azt hazudják — eszkalált hazugságszerep! —, hogy ők szabadok. Persze: a szabadságnak is csupán idomszerű dimenzióját képesek — kénytelenek — érzékelni, ezért van az, hogy minden igyekezetük ellenére végül a realitásérzéket is elveszítik, és egy mucsai jámbor, avagy egy ázott veret fel önmagáról, mint bármilyen konstruktív színes madár-merevedés.

Bencsik: „Előnyük az volt, hogy saját természetrajzuk ismeretében tisztában voltak azzal, hogy hátrányban vannak... A kemény mag tehát, amely a marxizmus leninizmus emelőkivel felkelve jó ismeretek szerzett a politikai konspiráció és az elitista hatalom természetrajzáról, annak részletes és pontos analizálásával felépítette a maga *ellenkonspirációs elméletét*, olyan anti-bolsevik programot fogalmazott meg magának, amely a bolsevik módszer részletes elemzésével voltaképpen egy *neobolsevik* programot állított elő... Ezzel olyan ellenstruktúrát hoztak létre, amely szerkezetében hajszálpontosan illeszkedett az előző társadalmi formációra... A végeredmény ismert, a következményeket még csak most kezdjük felismerni, így a nyomás alól ellenőrizetlenül feltörő és ezért életvélyes nacionalizmusokat is, minden pusztításukkal. *Az ellenőrzés itt a kulcsszó*, mert a kemény mag ezen a ponton *találta meg azt az ideológiai bázist, amely révén önmagával elhitette, hogy jó úton jár*.

A kemény mag másik alapelve ugyancsak a bolsevik módszerből vezethető le. Ahogy a széthulló cári birodalomban létrejövő polgári demokráciának (*Kerenszkij* kormányának) súlyos válságokkal és kudarcokkal kellett szembenézni, mert hiá-

nyoztak a polgári hagyományok, sőt maga a polgárság is, *úgy vált valóra a bolsevik behatolás lehetősége...*

Nos, mára legyen is elég ennyi; addig is folytatódik a behatolás.

LÓVÁSÁR VAGY LOVASROHAM?

Hogy mindebben mi a derű, különösen a centrumra jellemző derű? Az, mint már az előzőekben említettem: centrum tulajdonképpen nincs is, hanem a különböző szélekek — szemérmes avagy vérmes — dinamizmusának egyensúlyban tartására tett kétségbeesett kísérlet. Aminek nem okvetlenül az a feladata, hogy saját széleit gyengítse (hiszen így orra esik), hanem elsődleges küldetése, hogy az egyensúly érdekében az *ellenzék széleit* keményen szorítsa vissza, hiszen akkor saját szélei is lazíthatnak, ha nem akarnak éppen hanyat esni.

A lóvásár vagy lovasroham kérdése végső válaszdadás előtt áll.

Általában az időben az szokott történni — fogalom-má válni —, hogy az ütközetek előtt lóvásár történik, jó sokáig, mindenki több lovat és lovasit igyekszik szerezni, hogy az ütközet kimenetelére számára a legreményteljesebb legyen.

És van egy lóvásár az ütközet után is: az életben maradt, lestrapált és agyonvagdalt lovakat vagy kimérik, vagy áron alul eladják: a vesztesnek. Ezen a vásáron végképpen az nyer, aki az elősön, hiszen a győztes ütközet után már nincsen szükség demokratikus mikroorganizmusokra. Jön a békekötés, amit Magyarországon mindenki ismer már, éppen ezért legtöbbször az amnéziát választják gyógyírnak.

Az ütközet előtti lóvásár a végkifejlethez érkezett. Ha a — kezdetben jobb pozícióban lévő — kormány nem embe-reli meg magát, úri vásároló kedvének következtében már közzé sem tudja tenni, hogy amíg a centrum derűjében furdóva békésen alkudozott, addig a korábbi vesztes, a politikai ellenzék — lassan ráébredve történelmi szerecséjére — a centrum lovainak sokaságát eloldotta, és felsőbb mosolyok kíséretében a történelmi rablás ismét sikerrel járt. Ennek a tehetetlen vásárolásnak meg-olyan vége is lehet, hogy — mint említettem — saját kifosztását se tudja majd hírdolni a glazkesztyűs jómodor.

A tehetségtelenség szinte bűn, mert a tehetség tönkretételét feltételezi, de a tehetségtelenség vákuumába behatoló bűn a legmegalázóbb, a visszaelő bűn a *legvirulensebb*, szinte csak önpusztulásában leküzdhető, amint azt már szomorúságunk kezdetén kifejtettük. Természetesen a már alig-alig létező centrumban az a legderűsebb, hogy most már mindenki centrista, minden szélsőség, különösen az ellenzék szélei gadósodnak, visszahangzik is tőlük a bolsi hinterland, egészen az *ős-börfe*jü emlékeztet: a demokrácia veszélyben van! (Ezt a dumát gyakorolták be a legjobban. Amikor ez elhangzik, akkor biztosan tudhatjuk, hogy a demokráciát aláaknálták — ók.) Én erre a veszélyre akkor jöttem rá végképp, amikor Göncz Árpád személye és a demokrácia köze egyenlőségjelettek. Eb-

ben nem az volt a legrend-dább, hogy ez a cselekedet logikai abszurditás — ennyit igazán kinéztem a chartások mozgalmi pajzsmirigyültetéséből —, hanem a legendaribb tény a mai napig, hogy ezt a népet annyira hülyének tartják már, hogy biztosra vették: ezt is megeszti. És egyetlen kormánytag se kérte ki a demokratikus parlamentáris rendnek ezt a megsegényítését. Hogy Göncz Árpád nem kérte ki magának, így utólag ez már természetes is.

Ha nincs más, legyen ez a *derű*. Meg az a derűs erőlködés, amint a köztársasági elnök önmagát emeli önmaga fölé: *Konrad György* jószaszonyos felhőre. Ha igazán mi is minden felhők fölé emelkedünk, akkor mindez valóban derűs is, sőt mulatságos is!

Kezdetben említettük, hogy a bűn nagy osztódási folyamatában már csupán milliókat lehet mérni a kezdeti magányos egészséggringálókat; láttuk a vörös khmerek megdicsőülését a korabeli magyar kommunista sajtóban is, a nyugati hírgyűnösök viszont lefényképezték Pol Pot katonáit, amint levágott emberfejeket cipeltek derékszíjukhoz kötözve, nyilván mennyiségre mérték a teljesítményt már ők is, régen nem az eszmei magaslatokról mérgeződtek.

ERNYŐ NÉLKŰL A FÖLDRE

Nos, az új minőségi ugrás, mint Mao nagy ugrása, meghozta nemcsak nálunk, de a Távol Keleten is a *magyaros liberál-overalót*: a *Norodom Szihanukot* megbuktató és majd egymillió embert lemészárló, e vérstrand század furdózó bajnokait is felülmúló vörös khmerek meghirdették a *buddhista vallási türelmet*, és: a *kambodzsi liberalizmust!* Pártjuk: a Demokratikus Kambodzsa Párt. Tehát meglettük az aranycsinálás receptjét: előbb ultrabala népboldogító tömeggyilkosnak kell lenni, és ebben az olvasztótégelyben boldogan kiválik az *arany öntudat*: az egyén mindenhatóságába ágyazott hit; amit nem tudtam a társadalom *anatomiája* által végérvényesen *meguralkodni*, azt most megkíséreltem az *egén biológija* által meguralkodni, mert biológija csak az egyének van; de ha nem is sikerül az egész, mindenesetre jót mulattunk, több is veszett már 1990 áprilisában! A centrum derűje minden pénzt megér. A mi derűnk viszont örök.

Képzeld el, hogy ha nálunk a terepszínűvé vált bolsi hatalomra segítik a liberál-overalókat, és ugyanakkor messzi keleten győznének a Dem. Kambodzsa Párt által terepszínűsített vörös khmerek, és az idő méhe kihordana egy *Magyar—Kambodzsa Baráti Társaságot!* Egymással ülnének szemben Pol Pot egyforma alvezérei, és a De Charta művészei és ideológusai:

Kon-Pen, Ha-Mi, Pe-I, és természetesen a magyar *Matterhorn*; akkor kiálthatna fel az ünnepi asztalra a centrum virágát elhelyező *Ku-Lin*: „*De-Jó! Most mondjuk egyszerre ismét: komszomol!*”

Ezután ejtőernyő nélkül megérkezhetünk a földre.